

Oponentský posudek na bakalářskou práci
Vladimír Rejlek: Ikonoklasmus husitské doby
FF UK Praha, 2006, 53 stran

Vladimír Rejlek si v překládané práci zvolil za cíl sledovat husitský odpor ke svatým obrazům. Toto ústřední téma vložil do širšího rámce středověkého kultu obrazů a jeho odmítání v Čechách v době předhusitské. Žel autorovi vypadl ze spisu obsah, takže ten musíme objevit až v textu (s. 2), kde se dočteme, že je práce rozdělena do čtyř kapitol. Po stručném úvodu se autor v I. kapitole snaží uvést do obecné problematiky kultu obrazů. Sloh je těžký, místy až nesrozumitelný. Když už nejsou uváděny odkazy na prameny (např. s. 6 – Basil, Atanáš, Řehoř Veliký, na s. 10, pozn. 9 není uvedeno citované místo z Tomáše), měly by zde být alespoň jasnější odkazy na sekundární literaturu. Takto není poznat, které pasáže jsou původní a které převzaté. Text budí dojem, že je věrně poskládán a místy takřka doslova opsán z literatury.

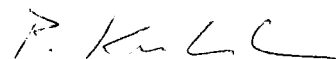
Totéž platí i o následujících třech kapitolách. Ve druhé se V. Rejlek zabývá spisy předhusitských reformátorů i Husa samotného, ve kterých byla kritizována nadměrná úcta k obrazům. Sloh je opět těžko srozumitelný (např. s. 12 „*Naše znalosti jsou tedy výrazně limitovány tím spíše, že jediné zdroje pocházejí z katolického prostředí, kteří upozorňovali na jejich údajné bludy a protokoly Svaté inkvisice.*“). Opět chybějí odkazy, např. na s. 14, kde uvádí, že se o Karlu IV. mluví „*ne zcela přesně*“ (?) jako o popském králi. To je citát z Ockhama. Karlovská literatura sice neuvádí přesné místo, ale to je nutno i v bakalářské práci alespoň zmínit. Podobně autor neodkazuje, odkud zná například příběh českobudějovického měšťana Václava Institorise (s. 15) či zda si vůbec přečetl hned zatím uváděný Hammerschmiedův spis.

Třetí ústřední kapitola pojednává o ikonoklasmu husitů. Problémy prvních kapitol přetrvávají, zmíním opět jen namátkou: není jasné odkud citované prameny pocházejí (s. 31, pozn. pod čarou), jindy nejsou vůbec uvedeny (např. Vavřinec z Březové, s. 32). Poslední kapitola má být jakýmsi souhrnem a zhodnocením celého tématu. Také zde jsou podivné odkazy (s. 40, pozn. 78 – Palacký vůbec není uveden v seznamu pramenů). V. Rejlek uvádí i konkrétní umělecká díla ze zkoumané doby, opírá se však jen o torzo literatury a zcela pomíjí základní kompendium Antonína Matějčka, *Česká malba gotická. Deskové malířství 1350-1450*, Praha 1950. Zde je potřeba také upozornit, že nové datace Mileny Bártlové jsou v kunsthistorické obci považovány za velmi sporné.

Rozpaky nad celou prací jen dovrší závěrečný seznam pramenů, psaný dosti nestandardním způsobem.

Bakalářskou práci doporučuji s výhradami k obhajobě a navrhuji hodnocení **d o b ř e**.

V Praze 15. září 2006

PhDr. Petr Kubín, Ph.D.
KTF UK